

Hur det gick för pojken som kastade sten i vittras penning-

grop.

Min farmor talade om den för mig. Det var två vallgossar i en by som kallas för Bjenfors som skulle gå efter kreaturen en gång.

Då de hade gått ett stycke inuti skogen hände det sig att de fingo se en konstig fördjupning i jorden. De hade hört talas om att vittra fanns och att hon varit sedd där de nu befunno sig. Och så hade de hört att vittra hade hål i jorden där hon brukade ha pengar och dyrbara saker.

Vallgossarna togo sig nu för att kasta sten i gropen, men då de hade hållit på en stund, började det att dundra och hojta på ett berg invid.

2057

24

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

De hörde att oväsendet kom allt närmare och närmare. Till sist fick en av vallgossarna se en rödklädd kvinna. De togo sig till att springa av alla krafter, men det förslog ej att springa, hon stod framför honom vart han vände sig. Han måste då fråga henne vad hon ville, och då försvann föremålet.

Den andre gossen hade ej sett föremålet, och ingenting hade han hört, utan han hade bara sett, att kamraten var ibland rödblommig ibland blek som ett lik.

Då de kommo hem voro de så medtagna, att de inte kunde tala strax. Den vallgossen, som hade talet med vittra, blev sjuk. Och när man sedan frågade honom, vad vittra ville, sade han att det hade han inte lov att säga.

Josefina Lundkvist.